

gerne sammen med den person, der yder den praktiske bistand, men det behøver jo ikke nødvendigvis at være netop en hjemmehjælper.

Hjemmehjælperen må gerne reserveres til de pleje- og omsorgsmæssige opgaver, som vedkommende er uddannet til; en hjemmehjælper behøver ikke at være den, der vasker kaffekopperne op og vasker gulv osv. Det kunne snildt overlades til private udbydere som f.eks. HjemmeService, blot man sikrer, at nogle betingelser og kvalitetskrav er opfyldt. Det ville give den enkelte hjemmehjælper mere tid og et mere attraktivt job, og man ville imødekomme et af de helt store kritikpunkter omkring det her, nemlig den knapt tilmålte tid. Denne kritik har været rejst både af modtagerne og af hjemmehjælperne selv i takt med, at de fleste kommuner har nedprioriteret de praktiske opgaver.

I CD mener vi, at serviceydelsen over for den enkelte bruger skal gøres mere fleksibel og individuel. I budgetanalysen om hjemmehjælp fra maj måned beskrives der også forskellige modeller for privat medproduktion. Vurderingen er, at det har været en værdi i sig selv at have mere indflydelse på, hvem der skal levere hjælpen. I Søllerød kører der – som tidligere ordførere har nævnt – et forsøg med den praktiske hjemmehjælp, som givetvis kan give nogle nyttige erfaringer, når resultaterne skal gøres op efter forsøgsperiodens udløb.

I hele diskussionen om hjemmehjælp er visitationen utrolig vigtig, og her er de nye regler med et egentlig visitationsskema, som regeringen har foreslået, bestemt et skridt i den rigtige retning. Det er vigtigt, at de ældre i så høj grad som muligt får valgmuligheder og inddrages i de beslutninger, der træffes om egne forhold.

I CD har vi tidligere været optaget af at indføre en egentlig ankemulighed på hjemmehjælpsområdet, men vi støtter naturligvis det forslag fra regeringen – som vi selv har et medansvar for – om klageråd i kommunerne. Vi tror og håber på, at der også kan komme noget positivt ud af den model.

Ensomheds- og tryghedsproblemet, som der er sagt og skrevet meget om, har mange hidtil ment bedst løses i de traditionelle plejehjem. SFI's og AKF's undersøgelser ser nu ud til at dokumentere, at boligformen ikke er afgørende for, om de ældre er ensomme. Men betingelsen for, at selvstændige ældreboliger kan give tilstrækkelig tryghed og ikke isolerer beboerne, der måske er uden familie eller andre nære pårørende, er, at der er tilknyttet servicearealer

og fælles opholdsrum. Derfor tror jeg, det er særdeles vigtigt at være opmærksom på, at der er tilstrækkeligt med fællesskab, pleje og service i de bebyggelser, der rummer ældreboliger.

Regeringens forslag om flere plejehjemsboliger med tilhørende servicearealer og mere personale støtter denne opfattelse. Det samme gør den tilskudsmulighed, som kommunerne efter forslaget får til etablering af disse servicearealer.

Socialministeren lovede i den del af talen, der drejede sig om behov for plejeboliger, at regeringen vil følge udviklingen nøje. Jeg synes, det er en vigtig tilkendegivelse, for realiseringen af enhver god tanke afhænger jo af, at kommunerne også gør deres del. Her bliver jeg også nødt til at prikke til kommunerne og deres pligt til at sørge for, at flytning til hjemmehjælp eller ældrebolig i en anden kommune er en reel mulighed, når betingelserne i øvrigt er opfyldt. I CD får vi med jævne mellemrum henvendelser fra ulykkelige mennesker, der ikke mener, at den kommune, det nu drejer sig om, lever op til at give deres far eller mor den mulighed. Det netværk omkring ensomme gamle, som kan skabes af pårørende, skal der ikke lægges hindringer i vejen for.

Det er dog langtfra alle, der overhovedet har familie at trække på. Derfor er vi nødt til at lade samfundet gå ind og tage et ansvar med ordentlige tilbud. Og det, som socialministeren sagde om en eventuel mulighed for at kunne tilkalde hjemmehjælp eller andet plejepersonale, er tiltalende.

Ved en let sammenskrivning af de tre overskrifter, jeg begyndte med, får den store ældregruppe prædikatet: forkælede mennesker med et godt liv, der er trygge og tilfredse. Det skal vi da være glade for, så langt det holder. Men der er altså mange, der hverken kan genkende sig selv eller deres situation i dette billede, og det kan man ikke klare med en henvisning til forskerne. Der sker jo svigt i ethvert system – og der må jo i øvrigt ske evige svigt, om end ikke i det omfang, som pressen og politikerne er tilbøjelige til at tro.

Arne Melchior (CD):

I bedste overensstemmelse med mit partis ordfører – naturligvis, hvad ellers – tillader jeg mig at tage ordet som privatist for helt specielt at dvæle nogle minutter ved de handicappedes forhold. Forespørgsel nr. F 16 nævner jo også udtrykkelig de handicappedes forhold.